

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 6C/197/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515205001
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Šimonová
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2016:2515205001.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ingrid Šimonovou v právnej veci navrhovateľa: Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. L. XX/XX, F., právne zastúpený: doc. JUDr. Tomáš Strémy, PhD., advokát, so sídlom Šafárikovo námestie 7, Bratislava proti odporcovi: Z. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXA, F., zastúpený: A. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XXA, F., o zrušenie výživného na plnoleté dieťa, takto

rozhodol:

- I. Návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporcovi sa zamietá.
- II. Návrh na vrátenie vyplateného výživného sa zamietá.
- III. Odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným na Okresnom súde Piešťany dňa 20.07.2015 domáhal, aby súd zrušil jeho povinnosť prispievať na výživu odporcovi určenú rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/17/2011 - 57 zo dňa 16.02.2012 právoplatným dňa 10.04.2012, žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania a požiadal o vrátenie vyplateného výživného od dátumu, od ktorého je odporcovi vyplácaný príjem zo sociálnej poisťovne, a to podľa zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia. V návrhu uviedol, že manželstvo s matkou odporcu bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/17/2011 - 57 zo dňa 16.02.2012 právoplatným dňa 10.04.2012 a vykonateľným dňa 10.04.2012, ktorým rozsudkom bol upravený styk v tom čase maloletého dieťaťa (odporcu) s otcom (navrhovateľom) a bolo určené výživné na odporcu sumou 150 eur mesačne vopred vždy do 15. dňa v mesiaci k rukám matky. Odporca bol týmto rozsudkom zverený do osobnej starostlivosti matky a navrhovateľ bol zaviazaný prispievať na výživu odporcovi, ktorú povinnosť si riadne plní. Navrhovateľ ďalej uviedol, že na základe nedávneho rozhovoru s odporcom sa dozvedel, že už dlhšiu dobu poberá čiastočný invalidný dôchodok, ktorý mu vybavila matka. O tejto rozhodujúcej skutočnosti ho matka žiadnym spôsobom neupovedomila a výživné naďalej zasielala. Uviedol, že odporca je plnoletá osoba, ktorá v súčasnosti poberá čiastočný invalidný dôchodok (môže denne aspoň 4 hodiny pracovať) a týmto sa zmenili pomery odôvodňujúce zrušenie vyživovacej povinnosti voči odporcovi.

Odporca sa k návrhu písomne vyjadril podaním zo dňa 30.09.2015, ktoré bolo súdu doručené dňa 05.10.2015. V podaní odporca s poukazom na ustanovenia zákona o rodine uviedol, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni i svojich rodičov. Na strane povinného rodiča sa prihliada na jeho schopnosti, teda faktické príjmy, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný

stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti a i situáciu na trhu práce. S poukazom na § 62 ods. 1 zákona o rodine uviedol, že vyživovacia povinnosť oboch rodičov k odporcovi, osobitne potom navrhovateľa - o posúdenie existencie a rozsahu tejto zákonnej povinnosti ktorého v tomto konaní ide - naďalej trvá, pretože odporca i po tom, ako sa stal plnoletým a bol mu priznaný čiastočný invalidný dôchodok, vzhľadom na svoje zdravotné postihnutie, nie je schopný ani prostredníctvom svojho vlastného príjmu si plne zabezpečiť svoju výživu, nehovoriac o nevyhnutnosti osobnej starostlivosti a i naďalej je výživou odkázaný na svojich rodičov. Odporca nevykonáva žiadnu závislú činnosť, či už v pracovnom pomere alebo inom obdobnom pracovnoprávnom vzťahu a nie je daný reálny predpoklad, že by odporca vzhľadom na závažnosť svojho zdravotného postihnutia, by bol spôsobilý sa vôbec niekedy zamestnať, i keď snahu z jeho strany nemožno poprieť. Zrušeniu vyživovacej povinnosti bráni práve nepriaznivý zdravotný stav odporcu, ktorý mu neumožňuje riadne uplatniť v zamestnaní a uspokojovať tak svoje životné potreby. Napriek tomu, že čiastočný invalidný dôchodok možno považovať za určitý príjem, možno sa však ďalej domnievať, že táto skutočnosť automaticky nezakladá paušálny dôvod na to, aby konajúci súd zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči odporcovi, ktorý je jeho poberateľom. Odporca uviedol, že výška výživného sa naposledy upravovala rozsudkom zo dňa 16.02.2012, pričom do podania vyjadrenie, t.j do septembra 2015 sa podstatne zvýšili náklady na živobytie a žiada návrh zamietnuť. Pokiaľ ide o vrátenie výživného počnúc dňom začatia vyplácania dávky zo strany príslušného orgánu sociálneho poistenia odporca uviedol, že súd môže zaviazat' plnoletého oprávneného na vrátenie rozdielu v príslušných sumách len za dobu od podania návrhu do rozhodnutia súdu, rozhodne nie spätne až ku dňu začatia vyplácania príslušnej dávky tak ako žiada navrhovateľ a v danom prípade ide o rodinnoprávny vzťah, teda špecifický vzťah spravujúci sa osobitným zákonom a nemožno na neho aplikovať inštitút bezdôvodného obohatenia. V zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že išlo by o výkon práva navrhovateľa odporujúci dobrým mravom, ktoré by nemalo požívať právnu ochranu a aj tento návrh žiadal zamietnuť. K podaniu pripojil odborný posudok o invalidite odporcu zo dňa 25.03.2015, oznámenie Sociálnej poisťovne ústredie o výpláte dôchodku na účet zo dňa 16.04.2015 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 16.04.2015

Navrhovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu odporcu písomne vyjadril podaním zo dňa 23.11.2015, ktoré bolo súdu doručené dňa 30.11.2015. V podaní uviedol, že vo vyjadrení odporca uviedol, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom ako ich zákonná povinnosť trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť, a že ide o povinnosť oboch rodičov k odporcovi, čo je nesporne tak, a preto má zato, že aby sa preukázalo, akým spôsobom sa na výžive odporcu podieľa jeho matka, ktorá väčšinu života nepracovala a nie je isté, či v súčasnej dobe vôbec pracuje. Vzhľadom na to, že matka odporcu je druhýkrát vydatá a býva so svojim súčasným manželom, pritom svoj trvalý pobyt má registrovaný na adrese svojich rodičov, jej obe deti zanechala bývať u svojich rodičov (u starých rodičov odporcu). Podľa slov odporcu jeho matka chodí len na návštevy a to sporadicky rovnako ako odporca chodí na návštevy k svojej matke a jej manželovi, z čoho vyplýva, že matka nezabezpečuje osobnú starostlivosť, ktorá je nevyhnutná pre odporcu ako je uvedené vo vyjadrení. Ak by odporca potreboval nevyhnutnú osobnú starostlivosť vzhľadom na svoj zdravotný stav, tak by mal bývať so svojou matkou, čo sa nepotvrdilo. Vo vyjadrení je poukazované na ten fakt, že matka túto nevyhnutnú osobnú starostlivosť poskytuje svojmu invalidnému synovi a že odporca je výživou odkázaný na oboch rodičov, pričom toto vyjadrenie nie je založené na pravdivých skutočnostiach, vzhľadom na to, že odporca nežije so svojou matkou a jej novým manželom v spoločnej domácnosti, čím sa odporcovi neposkytuje nevyhnutná osobná starostlivosť zo strany matky, pričom otec odporcu si riadne plní svoju vyživovaciu povinnosť do dnešného dňa. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že výživné zo strany otca je do dnešného dňa zasielané na meno matky odporcu, čo znamená, že peniaze osobne poberá ona a nie odporca. Na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2015 odporca poberá čiastočný invalidný dôchodok odo dňa 8.06.2015, pričom Sociálna poisťovňa spätne za obdobie od 04.12.2012 do 07.06.2015 kedy prebiehalo konanie vo veci priznania invalidného dôchodku, poukázala jednorazovo sumu 4.326,13 eur, čo znamená zmenu jeho majetkových pomerov. Odporca sa vyjadril, že od svojej matky dostáva 10 eur za mesiac pre svoju vlastnú potrebu a že jeho ostatné peniaze spravuje matka. Z uvedeného možno vyvodit', že aj jeho čiastočný invalidný dôchodok spravuje jeho matka, v prípade potreby odporca peniaze nemá, preto chodí za svojim otcom a starou matkou u ktorej býva, aby dostal peniaze aspoň na základné veci aj napriek tomu, že by mal odporca mať na svoj život približne 300 eur. Z uvedeného vyplýva, že jeho peniaze využíva matka pre vlastnú potrebu a nie pre svojho invalidného syna. Ak daná skutočnosť nie je založená na pravde, je potrebné aby matka odporcu preukázala opak. Odporca je po fyzickej stránke v poriadku, nie je u neho evidovaná ani dokázaná

žiadna vada a nikdy nebola potrebná špecializovaná zdravotná starostlivosť o ich syna. A nie sú u neho žiadne špecifické náklady, ktoré by bolo potrebné uhrádzať v súvislosti so zdravotným stavom odporcu. Uviedol, že v odbornom posudku o invalidite nie je uvedený podpis, ani pečiatka lekára, ktorý predmetný posudok vyhotovil, je v ňom uvedená miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 45%, pričom posudkový lekár v posudku navrhol pracovné zaradenie odporcu na trhu práce, kde je schopný sa zamestnať, aj keď len čiastočne. Príjmom zo zamestnania a s poberaním čiastočného invalidného dôchodku je odporca schopný zabezpečiť a uspokojiť svoje životné potreby vzhľadom na to, že na trhu práce existuje druh práce, ktorý by bol odporca určite schopný vykonávať. Uviedol, že so svojim synom trávi dostatok voľného času, jeho syn ho navštevuje z vlastnej vôle a rád, pretože odporca sa so svojou matkou stretáva len sporadicky a žije u svojich starých rodičov. Spoločne chodia na futbalové zápasy chodia spolu s na spoločné večere a okrem toho navrhovateľ dobrovoľne poskytuje a zabezpečuje svojmu synovi materiálne veci aj mimo platenia výživného.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s návrhom navrhovateľa zo dňa 16.07.2015, kópiou rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/17/2011 - 57 zo dňa 16.12.2012, vyjadrením odporcu zo dňa 30.09.2015, odborný posudkom o invalidite odporcu zo dňa 25.03.2015, oznámením Sociálnej poisťovne ústredie o výplate dôchodku na účet zo dňa 16.04.2015, rozhodnutím Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 16.04.2015, vyjadrením navrhovateľa zo dňa 23.11.2015, ako i ostatným obsahom súdneho spisu a zistil tento skutkový stav veci:

Naposledy bolo o výživnom navrhovateľa na odporcu rozhodované rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. č.k. 7C/17/2011 - 57 zo dňa 16.12.2012, ktorým súd schválil rodičovskú dohodu, kedy sa navrhovateľ zaviazal platiť výživné na odporcu vo výške 150 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky odporcu počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku v časti výroku o rozvode manželstva. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.04.2012.

Z predloženého odborného posudku o invalidite má súd preukázané, že odporca navštevoval Spojenú školu N. D. - murár (neukončené štúdium), do podania posudku nikdy nepracoval, bol predčasne narodený v 36 týždni a hendikepovaný, okrem toho s respiračnými ťažkosťami a hyperbilirubinémiou, od detstva mu zaostáva psychomotorického vývoj, opakovanými psychologickými vyšetreniami mu bola objektivizovaná ľahká mentálna retardácia, je zaškolený v špeciálnej škole, má aktuálne poruchy správania, afektívne rozlady, nízku sociabilitu, neprimerane hodnotí situácie, má emočne determinované impulzívne správanie, je hodnotený ako mentálna retardácia ľahkého stupňa s poruchami správania, miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je 45%. Z posudku súd ďalej zistil, že môže vykonávať prácu len v prostredí bez nadmernej fyzickej a psychickej záťaže primeranú jeho vzdelaniu a schopnostiam.

Z predloženého rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie zo dňa 16.04.2015 má súd preukázané, že odporcovi bol priznaný invalidný dôchodok od 01.01.2015 vo výške 147,90 eur.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že sa domáha zrušenia vyživovacej povinnosti voči synovi, pretože si myslí, že by bol schopný samostatne sa živiť a zamestnať sa aspoň na polovičný úväzok, pretože by nejaké pomocné práce zvládol. Uviedol, že sa snažil aj spolu s príbuznými mu niečo nájsť, avšak sa to nepodarilo a nevie prečo. Svoju vyživovaciu povinnosť si plní pravidelne a včas doposiaľ, pričom peniaze posielala priamo matke odporcu poštovou poukážkou, tak ako mu bolo určené súdom, nevedel, že výživné má platiť priamo odporcovi. Má vedomosť o tom, že peniaze nejdú odporcovi, ale jeho matke. Sám odporca mu povedal, že peniaze, ktoré mu posielala, mu jeho matka nedáva. Stretáva sa s odporcom a komunikuje s ním. Odporca je samostatný, nepotrebuje špeciálnu opateru. Vie, že odporca je invalidný, nevie, či invalidný dôchodok používa na vlastné potreby. Navrhovateľ býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou v jej byte a prispieva jej na domácnosť sumou 200 eur, je zamestnaný, jeho mesačný príjem sa pohybuje okolo 800-900 eur, má cestovné výdavky asi 100 eur mesačne, platí rôzne sporenia a poisťky, majetok väčšej hodnoty nemá, nemá ani inú vyživovaciu povinnosť, je zdravý, nemá zvýšené nároky na svoju výživu. Okrem toho, že synovi - odporcovi platí bežné výživné 150 eur mesačne, prispieva mu aj nad rámec tohto bežného výživného, jednak finančne, jednak vecne, nevie však toto vyčíslieť v peniazoch.

Z výpovede odporcu súd zistil, že nesúhlasí s návrhom, pretože si myslí, že otec mu nechce dávať peniaze, no na otázku, prečo si to myslí, odporca neodpovedal. Býva v dome so svojimi starými rodičmi,

má tam samostatnú izbu, v dome býva aj jeho brat, ktorý má samostatnú izbu. Väčšinu času trávi doma pri počítači, pri televízii, chodíeva von, hráva futbal, basketbal, zamestnaný nie je. V minulosti bol evidovaný na úrade práce, ale už nie je, pretože ho z evidencie vyradili, nevie však, kedy ani prečo. Poberá invalidný dôchodok vo výške 147,90 eur, ktorý je poukazovaný matke, ktorá mu dáva peniaze, podľa neho mesačne 10 alebo 20 eur. Kúpuje si za tieto peniaze oblečenie. Matka mu zabezpečuje ošatenie, obuv, hygienické potreby, keď povie matke, že niečo potrebuje, ona mu to kúpi. Peniaze, ktoré posielala otec, poberá matka, nie on.

Zástupkyňa odporcu, jeho matka uviedla, že odporca je invalidný v rozsahu 45% a invalidný dôchodok mu bol zvýšený o 1 euro. Odporca nevyžaduje špeciálnu ani nepretržitú opateru, dokáže sa sám obliecť, obriaďiť aj ísť na nákup, avšak disponovať s peniazmi, alebo robiť nejaké právne úkony nie je schopný. Býva v spoločnej domácnosti so svojimi starými rodičmi, ktorí sú jej rodičmi, obaja sú starobní dôchodcovia, otec mal 71 rokov a mama 69 rokov, sú vitálni a zdraví. Matka odporcu v spoločnej domácnosti s odporcom nebýva, avšak nakladá s jeho financiami, spravuje jeho majetok, so synom sa stretáva podľa toho ako má čas, keďže dva dni je v práci a počas dvoch dní voľna sa snaží stretnúť sa s ním. Odporca má zriadený svoj bežný účet, na ktorý mu chodí invalidný dôchodok, ona s týmto účtom disponuje. Navrhovateľ posielala formou poštových poukázok výživné mesačne 150 eur na jej meno a ona osobne na výživu odporcu prispieva sumou 100 eur. V praxi mu dáva peniaze priamo, alebo mu kúpi potrebné veci alebo dá peniaze starým rodičom, ktorí ich použijú na výživu odporcu. Nie je pravda, že odporcovi dáva 10 alebo 20 eur mesačne, pretože odporca nemá pojem o peniazoch. Odporca nedokončil stredoškolské štúdium, nie je nikde zamestnaný a s nájdením vhodného zamestnania pre neho je veľký problém, najmä v našom v okrese, pretože vzhľadom na jeho obmedzenia nie je možné ho zamestnať, všade ho odmietli. Nie je možné, aby odporca pracoval v chránenej dielni. Podľa jej názoru adekvátna suma na zabezpečenie potrieb odporcu je okolo 300 - 400 eur mesačne. Odporca je fyzicky zdravý, avšak má zvýšené nároky na výživu tým, že veľa a rád požíva potraviny. Má veľmi rád futbal a rád bicykluje, sú to aktivity, ktoré robí vo svojom voľnom čase a nie sú s tým spojené zvýšené výdavky.

Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

Podľa § 62 ods. 2 zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

Podľa § 75 ods. 1 veta prvá zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

Podľa § 77 ods. 1 zákona o rodine, právo na výživné sa nepremičuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 78 ods. 1 zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

Pre zákonný vznik vyživovacej povinnosti rodiča k deťom je relevantnou objektívna právna skutočnosť narodenia dieťaťa, jej zánik zákon spája s nadobudnutím schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť. Schopnosťou dieťaťa samostatne sa živiť treba rozumieť schopnosť samostatne, z vlastných zdrojov uspokojovať všetky relevantné životné náklady. Vyžaduje sa, aby táto schopnosť napĺňala požiadavku trvalosti tohto stavu, príjem náhodného charakteru nemožno považovať za nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť. Aplikčná prax vychádza z elasticity rodičovskej vyživovacej povinnosti vyplývajúcej z časovo neobmedzeného trvania pokrvných zväzkov a hovorí o obnove vyživovacej povinnosti napríklad v prípade, keď sa dieťa pre štúdium rozhodne neskôr, resp. nebolo prijaté na štúdium na vysokej škole bezprostredne po ukončení strednej školy. Z hľadiska posúdenia zániku vyživovacej povinnosti jednoznačnejšia je situácia, keď dieťa získa pravidelný príjem, či už zo závislej činnosti, podnikateľskej činnosti a pod. Ako okolnosť, keď trvá vyživovacia povinnosť rodičov (odôvodnená úlohou rodiča viesť dieťa k získaniu vzdelania, a tým potrebných predpokladov na sebarealizáciu), sa tradične akceptuje štúdium. Vychádza sa z definitívnosti získania predpokladov na výkon povolania. Treba vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Vzhľadom na situáciu na trhu práce, existenciu oveľa

širšieho okruhu foriem štúdia, vzdelávacích inštitútov, dopĺňania jazykových znalostí potrebných pre možnosť realizácie získaného vzdelania, rekvalifikačné kurzy, diaľkové štúdium, nadstavbové štúdium, prípadné prerušenie štúdia, zahraničné stáže, potrebu zvyšovania kvalifikácie, bude náročnejšie ustálenie okamihu nadobudnutia schopnosti dieťaťa samostatne sa živiť. Odôvodnené by mohli byť niektoré z týchto foriem predovšetkým v prípade značných možností na strane povinného rodiča. Na jednej strane treba brať do úvahy záujem dieťaťa vo vzťahu k jeho schopnostiam a danostiam, aby získalo vhodné predpoklady na svoje lepšie uplatnenie, na druhej strane je oprávnená požiadavka včasnej realizácie uvedených daností, aby nedochádzalo k zneužívaniu rodičovskej vyživovacej povinnosti len z dôvodu negatívneho postoja k práci (napr. zavinené rozviazanie pracovného pomeru). Závery súdnej praxe spájajú vznik schopnosti samostatne sa živiť aj so vznikom nároku na príslušné dávky systému sociálneho poistenia v prípade ukončenia prípravy na povolanie a neuplatnenia sa na trhu práce. V tomto zmysle ide skôr o potenciálne nadobudnutie schopnosti samostatne sa živiť.

Zmysel § 62 ods. 1 zákona o rodine je zásadne postavený na myšlienke človeka plne zodpovedného za svoj osud. Od okamihu nadobudnutia schopnosti samé sa živiť má dieťa svoje príjmové pomery objektívne vo svojich rukách. Záleží spravidla len na ňom (na jeho usilovnosti a i.) v akých majetkových pomeroch bude žiť, pokiaľ v tomto ohľade nebude aktívne, negatívne dôsledky si poniesť sám. Zmyslom a účelom teda je, že pokiaľ je dieťa už objektívne schopné si samé svoje potreby uspokojovať, bolo by nespravodlivé pričítať jeho eventuálnu pasivitu v tejto sfére na ťarchu jeho rodičov v tom zmysle, že by rodičia boli povinní naďalej svoje dieťa živiť. Objektívna nemožnosť dieťaťa živiť sa samostatne z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia vedúceho až k pozbaveniu spôsobilosti na právne úkony, nemôže byť pričítaná na ťarchu tohto dieťaťa v tom zmysle, že by po priznaní sociálnych dávok už nemalo mať právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov (a že by nemalo mať právo na výživné zo strany rodiča). Takto znevýhodnené dieťa si svoje postihnutie nespôsobilosti a naopak potrebuje pomoc po všetkých stránkach, aby jeho život bol čo najviac znesiteľný v rámci už tak značne obmedzených možností. Dôsledky (aj majetkové, t. j. vyživovacia povinnosť) takéhoto postihnutia dieťaťa preto musia ísť na ťarchu toho, kto (ako racionálna bytosť) dieťa na svet, dobrovoľne a pri vedomí si všetkých možných dôsledkov, priviedol, teda rodiča, pokiaľ to samozrejme jeho majetkové možnosti objektívne umožňujú (nález Ústavného súdu ČR zo dňa 13. marca 2013, sp. zn. I.ÚS 2306/12).

Z vykonaného dokazovania súd vyvodil právny záver, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, nakoľko vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči odporcovi v súčasnosti trvá. Odporca nie schopný sám sa živiť, pretože je nezamestnaný a aj keď jeho miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je 45%, podľa názoru súdu je len minimálna šanca na jeho uplatnenie sa na trhu práce vzhľadom na jeho zdravotný stav, vzdelanie a schopnosti. Odporca poberá invalidný dôchodok vo výške 147,90 eur, no uvedená suma dôchodku nepostačuje na pokrytie jeho základných životných potrieb, ktoré sú vo výške minimálne 300 eur, pričom priznanie uvedeného dôchodku neznamená, že by dieťa už nemalo mať právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a že by nemalo mať právo na výživné zo strany rodiča. Navrhovateľ býva v spoločnej domácnosti so svojou matkou v jej byte a prispieva jej na domácnosť sumou 200 eur, je zamestnaný, jeho mesačný príjem sa pohybuje okolo 800-900 eur, má cestovné výdavky asi 100 eur mesačne, platí rôzne sporenia a poisťky, majetok väčšej hodnoty nemá, nemá ani inú vyživovaciu povinnosť, je zdravý, nemá zvýšené nároky na svoju výživu. Z tohto dôvodu doteraz určená výška výživného 150 eur zodpovedá schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom navrhovateľa.

Vzhľadom na uvedené súd návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia vyživovacej povinnosti voči odporcovi, ako nedôvodný zamietol. Keďže súd zamietol návrh na zrušenie výživného, za nedôvodný považoval aj návrh na vrátenie výživného zaplatené navrhovateľom od dátumu jeho zrušenia a preto návrh aj v tejto časti zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Súd návrh v celom rozsahu zamietol, a preto bol v spore úspešným účastníkom odporca, keďže si však náhradu trov konania neuplatnil (§ 151

ods. 1 O.s.p.), súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku a náhradu trov konania odporcovi nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, cestou podpísaného súdu, ku Krajskému súdu v Trnave, dvojmo.

Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 204 ods. 1, veta prvá O.s.p.). Odvolanie musí mať náležitosti požadované ustanovením § 42 ods. 3 O.s.p., tzn. musí obsahovať označenie súdu, ktorému je určené, označenie účastníkov konania, prípadne ich zástupcov, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. a)-f) O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 a ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a ods. 1 O.s.p.).